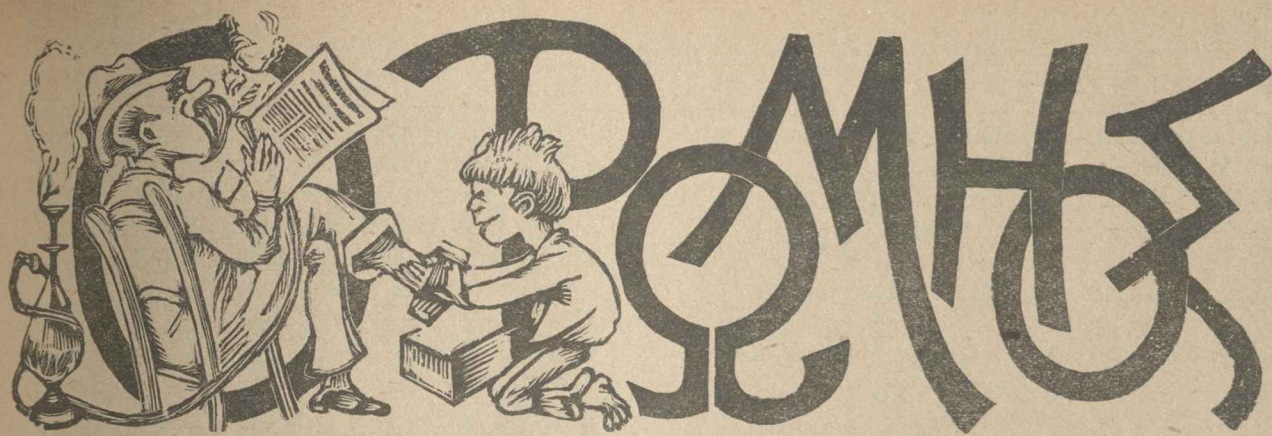

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εικοστόν καὶ τρίτον ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια καὶ ὀκτὼ καὶ ἐννακόσα,
νέα δρᾶσις Ρωμῶν μετ' τὴν γλῶσσαν.

Ἐὼν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνον.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ ἵστό χέρι.

Δώδεκα μηνὸς Γεννάριον,
νέον γιὰ χοροὺς τροπάρια.

Χίλια καὶ εἰκοσιένα
καὶ τὰ συνειθισμένα.

Τοῦ Παρνασσοῦ χορὸς καθ' ὅλα ζωηρός.

(Ὁ Φασουλῆς ὁ χορευτὴς μετ' βήματα μεγάλα
μουλογεῖ καθ' ἑαυτὸν τοῦ Παρνασσοῦ τὴν σάλα.)

Ὁ χορὸς ἐπῆρε δρόμον καὶ πολὺ φιγούρα κάνει...

λάμπουν πλάταις, λάμπουν ὦμοι,
πλὴν ὁ Περικλῆς ἀκόμη
μέσ' στὸ μπάλον δὲν ἐφάνη.

Κι' ὅμως μοῦπε δίχως ἄλλο
πῶς θάλλῃ καὶ αὐτὸς στὸ μπάλον
νὰ χορέψωμε λανσιέδες.

Ἴσως τοῦτο τὸ ζαγάρι
γιὰ τὸν Ρίξωφ νὰ παρλάρῃ
σοδαρῶς τοὺς καφφενέδες.

Εἶδες ἐκεῖ τὸν χάχα...

μὰ πῶς δὲν ἦλθε τάχα;
Ὁ μπάλος πῆρε δρόμον... γεμάτ' ἢ γαλαρία,
ντάμα καθεὶς γυρεύει,
κι' ὁ Βασιλεὺς χορεύει

μὲ τοῦ κυρίου Τρικούπη τὴν κυρία,
μὰ καὶ μετ' τὴν Λεβίδην θαρρῶ τοῦ Νικολάου,
κι' ὁ νέος Κωνσταντῖνος μετὰ τῆς Χαριλάου.

Ἐκεῖ μετ' στὸ μεγάλο καρὲ τῶν Βασιλέων
κι' ὁ Πρόεδρος ὁ πάνυ καὶ ρέκτης Τιμολέων
μετὰ τῆς Πριγκιπίσσης χορεύει τῆς Σοφίας
καὶ δειχνεὶ τόσην χάριν καὶ τέχνην εὐστροφίας.

Χορεύει καὶ ὁ Πατριάρχης, σπαθάτος προσφιλέης,
μὲ τὴν Ἀλίκη χαρίεις καὶ εὐσταλής.

Χορεύει καὶ ἡ Μαρία,
νεόνυμφος κυρία,

χορεύει κάθε Πρίγκηψ, κάθε γαμπρὸς καὶ νύφη,
κι' ὅμως τὸν Περικλέτο δὲν βλέπω τὸν ἐρίφη.

Ἵποψήφιους Ἵπουργοὺς κύττω καὶ βουλευτάς,
γεραίρω καὶ τῶν Ναυτικῶν τὸν Κώστα τὸν Τρικούπη,
παρὼν καὶ πάλιν ὁ Ριφὰτ μ' ὅλους τοὺς Πρεσβευτάς,
ἀλλὰ τὸν Περικλέτο μου δὲν βλέπω τὸν χαλντούπη.

Ἴσως κανένα δανεικὸ νὰ μὴν εὗρῃκε φράγκα
καὶ πιθανὸν οἱ κόποι του νὰ πῆγαν τοῦ κάκου,
βλέπω μ' μπροστά μου θαλερὸ τὸν Τριανταφυλλάκο,
οὐ μὴν κυττάζω σὺν αὐτῇ τὴν Τριανταφυλλάκου,
ποῦ κατὰ λάθος καὶ γι' αὐτὴν ἐξέχασα νὰ βάλω
πῶς μετ' τῆς ἄλλαις ἦτανε τοῦ Παλατιοῦ τὸν μπάλον.

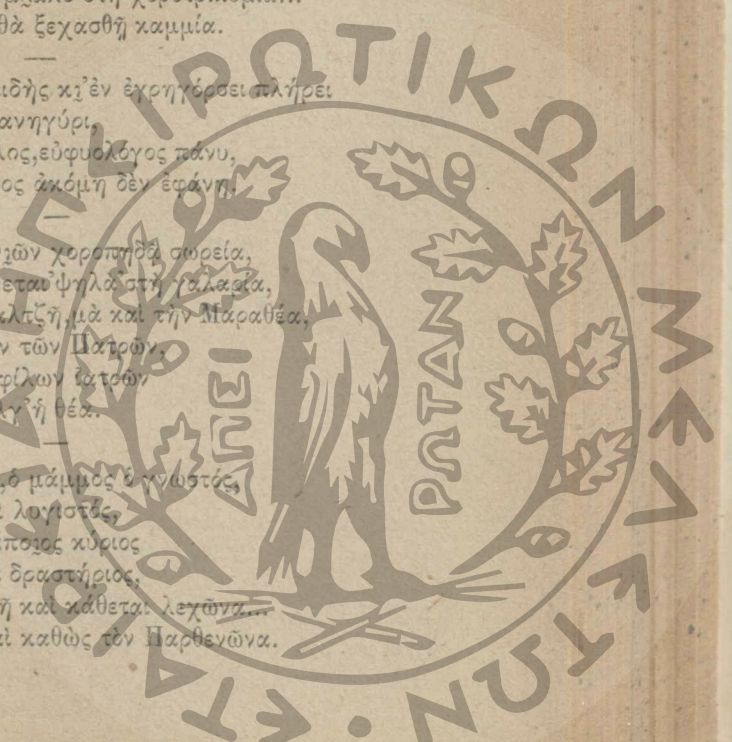
Μὰ μήπως δὲν ἐξέχασαμε νὰ βάλω μ' ἐκεῖ πέρα
καὶ τὴν Σοφίαν τὴν κλεινὴν, τοῦ Σλήμαν τὴν μητέρα;
Ὅμως ποῦ νοῦς καὶ ποῦ μυαλὸς τῇ χοροτροχιᾷ...
πάντ' ἀπὸ τὸν κατάλογο θὰ ξεχασθῇ καμμία.

Νὰ καὶ ὁ Στελλάκης εὐμειδὴς καὶ ἐν ἐρηγίᾳ σιλήρῃ
στὸ χοροπανηγύρι,
παρὼν καὶ ὁ Καλλιδόπουλος, εὐφρολόγος πάνυ,
κι' ὁ ξύλινός μου σύντροφος ἀκόμη δὲν ἐφάνη.

Πάλι σπαθῶν καὶ γαλονῶν χοροπηδᾷ σωρεία,
μὰ καὶ ἡ Μαγγιῶρου φαίνεται φηλάστῃ γαλαρία,
βλέπω μετὰ σπῆρα τὴν Σαλπῆ, μὰ καὶ τὴν Μαραθεά,
μίαν κυρίαν τῶν Πατρῶν,
καὶ τόσων φίλων ταῦτων
μετὰ καταθέλγ' ἢ θεά.

Ἴδου καὶ ὁ Μιχαλόπουλος, ὁ μᾶμμος ὁ γνωστός,
σειστός καὶ λογιστός,
ἰδὸν καὶ κάποιος κύριος
τὰ μάλιστα δραστήριος.

ὅπου πηγαίνει γιὰ μαμμὴ καὶ καθέτα, λεχώναν
νὰ καὶ ἀρχαιότητες πολλὰ καθὼς τὸν Παρθενῶνα.

Τὸν Δήμαρχο κι' αὐτὸν τοῦ Πειραιῶς Σκυλίτση,
καὶ τὴν Μελετοπούλου, τοῦ Πειραιῶς κορίτσι,
ποῦ με τὸν κύρ' Ἀλέκο προσήλθε τὸν πατέρα της,
ἀρχαιολόγον σφόδρα, νὰ πάρῃ τὸν ἀέρα της.

Βλέπω σὰν πεταλούδι τὰ τὴν Μαρία Κατσελίδη,
πῶς μεγάλωσε καὶ τούτη!...
Βλέπω τὴν κομψή τὴν Ἄννα, κόρη τὸν Γαβριηλίδη...
ποῦσαι, Περικλῆ ταϊφούτη;

Πῶς δὲν ἔρχεσ' εὐμειδῆς
καὶ τοῦ Παρνασσὸς νὰ δῇς
τὸν περίφημο χορὸ,
μόνο χάνεις τὸν καιρὸ
μὲ τῆς ἀραις, μὲ τῆς μάραις,
καὶ μὲ τόσαις σαχλαμάραις;

Βλέπω καὶ τὴν Ἀγλαΐαν Ἡσαΐα, δεσποινίδα
πρὸ ξανθὴ κι' ἀπὸ τὸν ἥλιο, βλέπω κι' ἄλλη σὰν Σιλφίδα,
κι' Ἡσαΐα χόρευε
καὶ χοροὺς ἐφόρευε.

Νὰ κι' ἡ Στέλλα Καϊνάρου κι' ἡ μαμζὲλ Ζαριφοπούλου,
βλέπω καὶ τὴν Αἰγυπτία τὴν ἀρχόντισσα τὴν Ράλλη,
βλέπω δὲ καὶ τὴν Ἑλένην Παπαγεωργακοπούλου,
μία πῆχυν τὸνομά της κι' ἡ σακκούλα της μεγάλη

Βλέπω καὶ τὸν πατέρα της μὲ τὰ σπρά τὰ μαλλιά,
τοῦ τὰ σπρίσαν λογαριασμοὶ κι' ἀτέλειωτη δουλειά.
Νὰ κι' ἡ Νικολαΐδου, μὰ νὰ κι' ἡ Κουρκουμέλη...
μὲς' στὴ ζωὴ τὴν ἄχαρι,
βλέπω κυρίαὶς ζάχαρι,
βλέπω κορίτσια μέλι,

ὁποῦ ποθοῦν ὁμέναιον καὶ νυμφικὸν στεφάνι,
κι' ὁ Περικλῆτος ὁ χαζὸς ἀκόμη δὲν ἐφάνη.

Ποιὸς ξέρει ποῦ ξοδεύεται καὶ πάλ' ἡ ρητορεία του;...
τώρα προσήλθε κι' ὁ Σκουζὲς μαζί μὲ τὴν κυρία του,
ἰδοὺ κι' ὁ Στεφανόπουλος χωρὶς καμμιὰ κυρία,
νὰ κι' ὁ Καλογερόπουλος, τοῦ Κόντε σωτηρία.

Μιλεῖ σπουδαίως ὁ Σκουζὲς μετὰ τὸν ἐπισήμων,
βλέπω φιλομειδέστατον τὸν τῆς Πατρίδος Σίμων,
κάνει καμπόσα χωρατὰ κι' ὁ Κύρος τῆς Ἐστίας,
στὸ κυλικεῖον ἐφορμοῦν πολλοὶ μετ' ἀπληστίας,
σπίρτο κι' ὁ Πῶπ τῶν Ἀθηνῶν, πρωτόγαλτο φυντάνι,
κι' ὁ Περικλῆτος ὁ σαχλὸς ἀκόμη δὲν ἐφάνη.

Βλέπω τὸν καλαμαράδων τὴν ἀγαπητὴ παρέα
καὶ τὴν τόση πανδαισία,
βλέπω καὶ τὴν Καλοσγούρου, ποῦναι ποῦρα Κερκυραία
κι' ἔχει καὶ φιλομουσία.

Βλέπω τρεῖς ἀρχοντοπούλαις
μετὰ τόσῃς συστολῆς,
μὰ καὶ τὴν Λαμπαδαρίου.

Νὰ κι' ἡ δρὸ Δεδιοπούλαις,
τοῦ Προέδρου τῆς Βουλῆς,
τοῦ Δημάρχου τοῦ Λαυρίου.

Νὰ κι' ὁ Σβορώνος, ποῦ ποτὲ δὲν τὸν κουράζουν κόποι
κι' εἶναι γιὰ τὰ νομίσματα κλεινὸς καὶ στὴν Εὐρώπη.
Ἦλθε κι' ἐκεῖνος στὸ χορὸ γιὰ νὰ διασκεδάσῃ
καὶ τῆς ἀντίκας τοῦ χοροῦ δένοντες νὰ σπουδάσῃ.

Ἐμπρός, γελᾶτε, βρὲ παιδιὰ, σὲ τοῦτον τὸν καιρὸ μας,
κι' ἄς τὸν καλησπερίσωμε καὶ τοῦτον τὸν χορὸ μας,
ποῦλθαν καὶ πάλ' οἱ Πρεσβευταί, ποῦλθαν καὶ λίγα Πρεσβ.
κι' ἦλθε κι' ἡ Δάμψα κι' ἡ Γουδῆ, κι' ἦλθε κι' ἡ Χόρς κι' ἡ Πρεσβ.
κι' ἦλθε κι' ἡ Μαρινάκενα, κι' ἦλθε κι' ἡ Κοσμετάτου,
κι' ἐφεγγοδόλει τὸ καρὲ τοῦ Μεγαλειστάτου,
ἡ δὲ Μαρία μίλησε στὸν Νῶντα Ντεληγιάννη,
κι' εἶπαν γιὰ τ' αὐτοκίνητα κουδέντα πῶς τοῦ κάνει.

Κι' ἐγὼ, παιδιὰ, γιὰ τὸ χορὸ τὸν σέρεκο μου θὰ βγάλω,
κι' ἄς τὸν καλησπερίσωμε καὶ τοῦτον μας τὸν μπᾶλο,
ποῦλθαν κυρίαὶς μὲ λευκά,
ποῦλθε κι' ἡ Ρούκη κι' ἡ Φωκά,
κι' ἡ δεσποινὶς Τισσαμενοῦ, κι' ἡ δεσποινὶς Κετσέα,
κι' ἔφαγα δύο σπιρουνιὰς καὶ μιὰ γερὴ κλωτσέα.

Ἐλα καὶ σὺ μὲς' στὸ χορὸ, ξυλένιο κουφαλίδον,
νὰ τὸν καλησπερίσωμε
καὶ νὰ πανηγυρίσωμε,
νὰ δῇς κορίτσια Πειραιῶς καθὼς καὶ τὴν Βρυώνη.

Γιὰτὶ δὲν ἔρχεσαι καὶ σὺ στὸν Παρνασσὸ, γρουσουζή,
νὰ δῇς καὶ τὴν Φερὰλδενα, νὰ δῇς καὶ τὴν Κακουλῆ,
καὶ τὸν Παπῖα, παραλῆ, ποῦχει τὸν μπάρμπα—ντόρα,
καὶ τὸν Δημητρακόπουλο, βαρβάτο δικηγόρο,
καὶ τὸν Δημητρακόπουλο τὸν πηδηκτὸ τοῦ Πάλλας,
ποῦ προκαλεῖ τὸ σφρίγος τοῦ τὸν θαυμασμὸν τῆς σάλας,
νὰ δῇς καὶ τὴν κυρία του, χρυσόκαρδη γυναικα,
νὰ δῇς κι' ἕνα φιλόσοφο σὰν τὸν παλῆδ Σενέκα;

Ποῦσαι νὰ δῇς, βρὲ Περικλῆ, βασιλικὸς' στὴ γλάστρα,
νὰ δῇς καὶ τὸν Κοκκίδη μας τὸν Στρατηγὸ μὲ τῆσπε.
Ἐδὼ κανέναν ἀληθινὸ αἰσθάνεται πῶς ζῇ...
ἦλθε καὶ πάλ' ἡ Ριανκούρ μὲ τὸν Ραοὺλ μαζί.
Κι' ἡ Αἰνδεράμαγερ εἰν' ἐδῶ, τὴν ξέρεις τὴν Ὀττίλιν,
κι' εἶμαι κι' ἐγὼ κι' ἡ Φασουλῆ μ' ἔλη μας τὴν φαμῆλη.

Ποῦσαι καὶ πάλι νὰ κυττᾷς γαλόνι καὶ σπιρουνί...
δὲν ξέρεις τί σοῦ γίνεται, βρὲ Περικλῆτο νάνε...
σὲ μιὰ γωνιά κάποιος κυρτὸς εὐρέθηκε τακοῦνι,
κι' ὅλοι' ῥωτοῦσαν σοδαρά: ποῖος Σταχτοπούτας νάναι;

Χάσκω καὶ πάλι, Περικλῆ, μὲ κάθε τρικαντό...
λέω καὶ σ' ἔναν μυσταρά: χαίρε καὶ σὺ, μητρίστα...
καὶ τὸν Ἀναγνωστόπουλο τὸν Γεώργη συναντῶ,
ποῦ γιὰ τὸ πάχος τοῦ κι' αὐτὸς κάνει μεγάλῃ διατα.

Ἐλα, Περικλῆτο, ποῦχεις γιὰ ποδόγυρο μεράκι,
ἔλα' στὸ μπουφὲ νὰ φᾶς μετὰ φίλων πολυφάγων...
ἔλα τὸν Ἀποστολίδη ν' ἀνταμώσης τὸν Πετράκη,
ποῦναι δράσεως μοχλὸς καὶ τοῦ Παρνασσὸ παράγων.
Ἐλα καὶ τὸν Κουτσαλέξη ν' ἀνυμνῇς τὸν προσφίλη...
βρῆκε πρὶν τὸν ἀνθρώπῳ της τῶν Ἀπόρων ἡ Σχολή.

Βλέπω τὴν Σταματοπούλου,
βλέπω τὴν Κουλομπούλου,
βλέπω καὶ τὴν Βερμπούλου,
μὰ καὶ τὴν Παναγοπούλου,
ὅλο τῶς γιαις δηλονότι,
ποῦ δὲν ξέρεις, πατριώτη,
ποῖα νὰ πῇς πῶς εἶναι πρώτη.

Ἐλα' στὸ μπουφὲ, φωρίτη,
μὲ τῆς ἄλλαις τῆς κοιλιᾶς,
νὰ πρηστῇς μὲ παγωτὰ
καὶ νὰ σκούξης δυνατὰ:
μωρὲ γειά σου, Ζαβορίτη,
ποῦ δὲν κάνεις ζαβολιᾶς.

Ὁ μπουφὲ τοῦ Ζαβορίτη δὲν εἰσεύρεις πῶς μ' ἀρέσει...
καὶ νὰ δῇς καὶ τὴν Μαλτέζου, τὴν κυρία Μηλιάρη,
καὶ νὰ δῇς τὴν ἀδελφὴ της, τὴν μαμζὲλ Δημητριάδη,
τὴν Καρμπούνη καὶ τὴν Μάγγου καὶ τὴν Πολυχρονιάδη.
Καὶ νὰ δῇς τὴν δεσποινίδα Χριστοδούλου, δρὲ τεμπέλη,
καὶ νὰ δῇς τὴν ἀδελφὴ της, τὴν κυρία Καψαμπέλη,
καὶ νὰ δῇς τὴν σταφύλια σὰν νὰ βρίσκεσαι σ' ἀμπέλι.

Ποῦσαι, στυχοῦργὲ τοῦ κάρρου,
γιὰ νὰ δῇς καὶ τὴν Μικάρου,
μὰ καὶ τὴν Κωνσταντινίδη,
καὶ μιὰ Φράγκα σὰν σανίδι,
καὶ τὴν Γαλάνη μὲ τὰ γαλανά τὰ μάτια,
κι' ἄλλα νόστιμα κομμάτια;

Χαίρε, σφριγηλὴ νεότης,
χαίρε, τοῦ χοροῦ θεότης.
Δυστυχῆς... παρηγορία
μόνη σοῦμεινε νὰ λὲς
πῶς' ψηλὰ' στὴ γαλαρία
σιταχθῆκανε πολλαῖς.

Σ' εἶδα καὶ μὲς' στὸ Παλάτι,
σ' εἶδα καὶ στὸν Παρνασσὸ
μὲ σοδαντισμένη πλάτη
καὶ μὲ σφρίγος περισσό.

Χαίρε, τοῦ χοροῦ θεότης... σὲ κυττάω ξεμαλλιάρα
καὶ γυμνὴ καὶ κοκκαλιάρα,
καὶ τοῦ λέω: μὴν ξεχάνεις κι' αἰωνίως ἐνθυμῶ
τὸν γνωστότατον τὸν ὕμνον νὰ μᾶς λὲς τοῦ Σολωμοῦ.

Ἐλα νὰ δῇς, ζωντόβολο φρικτῆς φιλαργυρίας,
πῶς προσκαλῶ γιὰ τὸ Σουπὲ κυρίου καὶ κυρίας.
Ὅριστε σὰς παρακαλῶ γενναίως νὰ σουπάρετε
κι' ὀλίγον κρύον φαγητὸν ἐκ μέρους σας νὰ πάρετε.
Φαρδὺς πλατὺς ἐξαπλώθηκε κι' ὁ γυρὸς μου στὸ παρκέτο
κι' ἐγὼ δὲν τὸν ἐγνώρισα σὰν μύωψ, Περικλῆτο,
καὶ γιὰ τὴν τοῦ μπα' χάρηκα κι' ἐφώνασα: τί βρόντος!...
πλὴν ὁ γεννήτωρ ἔμαθα πῶς εἶμαι τοῦ πεσόντος.

(Ὁ Περικλῆτος ἐξαφνὰ' στὴν αἴθουσαν ὁρμᾷ.)

Φ. — Ὁ Περικλῆτος... τρέξετε... δεχθῆτε τὸν θερμὰ...
Καλῶς' στὸν Περικλῆτο μου, τὸ κατὰρὸ τσουλοῦφι...
ἀμμ' ἔλα πρὶν καὶ μ' ἔσκασες, ἀγαπητὲ μαγκούφι!

Περ. — Ὁ τέκνα Κόδμου, κλαῦστε... πικρὸ μαντάτο φέρνω
πῶς γιὰ τὸν Ρέωφ ριζήδον θ' ἀλλάξῃ τὸ Κουδέρνο.
Φ. — Ὅποιον ἀγγέλιμα φρικτὸν τὸ στόμα σου προφέρει.
Π. — Ὁ Θεοτόκης δὲν περὶ τὸ σπῆτι τοῦ Σερπιέρη,
κι' ἔχει γιὰ τὸν Σιμόπουλο πολλὴ μελαγχολία...
Φ. — Μὲς' στὸ καρὲ τοῦ Βασιλῆα κυτῶ καὶ τὸν Καλλία.
Π. — Ἡ ἀλαστική παραιτήσις ὁριστικὴ δὲν φαίνεται
καὶ σὰν τὸν Γόρδιο δεσμὸ' μερὰ καὶ νύκτα δένεται.

Γι' αὐτὴν καὶ δυστυχήματα
καὶ διαρκῆ σταιχήματα,
γι' αὐτὴν πολὺς καρδισκτύπος σὲ καθεμιά πατρία,
γι' αὐτὴν καὶ μάγισσαι ρωτοῦν καὶ τὴν κουτὴ Μαρία,
καὶ θέμα γίνεται σπητιῶν, ὀδῶν καὶ καφφανεῶν,
καὶ τὰ κατακλῆματα κυτᾶσιν τῶν καφφέων.

Γιὰ τούτη τὴν παραίτησις ξυπνοῦν καὶ νυσταλέοι,
κι' ὁ Θεοτόκης τραγουδεῖ, κι' ὁ Θεοτόκης λείπει.
Αὐγὴ δὲν εἶναι, τῶς γιαις μου, τὸν ἥλιο ν' ἀντικρύσω,
χωρὶς γιὰ τὸν Ἀνάργυρο μὲ πόνο νὰ θαυμάσω.
Αὐγὴ δὲν εἶναι, τῶς γιαις μου, ποῦ νὰ μὴν ἀλαλῶ
πῶς' γρήγορα Κυδέρνησι γιὰ μερικὸς θ' ἀλλάξω.

Αὐγὴ δὲν εἶναι, τζόγαις μου, ποὺ νὰ μὴν ἔχω φούρια
πῶς ἢ παληὰ Κυβέρνησις θάλλῃ μὲ νέα μούρη,
καὶ πῶς καὶ στὴν Κυβέρνησι θὰ φέρω τὴν καινούρια
τὴν τζόγια τὸν Ἀνάργυρο γιὰ νέο κελεποῦρι.

Ἄν εἴσθε φίλοι μου γιὰ μὰ μὴ θέλετε νὰ σκάνω...
ἐγὼ χωρὶς Ἀνάργυρο μὴδὲ στιγμήν δὲν κάνω.

Ἐσχάστε τὴν παραίτησι καὶ πάρτε μου τὸν πόνο...
πέστε πῶς ἦταν μόμολα καὶ κωμωδία μόνο.

Ἐσχάστε τὴν παραίτησι... δὲν τρῶτε τέτοιο χάπι,
μὴ τ'εὐκολα χωρίζεται πολυετὴς ἀγάπη.

Φ.—Κὶ ἐγὼ κοιμῶμαι μὲ καὶ μὴ σκέψι γιὰ ρουσφέτια
κι' αὐγὴ δὲν εἶναι, Περικλῆ, ποὺ νὰ μὴν ψάλλω τέτοια:

Ἄν φθάνει μὴ παραίτησις, ἔπρεπε νάσαι κι' ἄλλη,
νὰ μὰς γλεντοῦν καὶ μὲ τῆς δρό, καὶ λίγο νάσαι πάλι.

Μὰ κύττα μὴ μὲς στο χορὸ... τί κόμματος ἀφράτος.
Π.—Ὡς ὑπουργὸς ἐπίδοξος εἶναι παρὼν κι' ὁ Στράτος.

Φ.—Μὰ κύτταξε παρακαλῶ καὶ τὴν κυρίαν Λίτσα...
ὦραϊο καὶ τὸ κοτιλλιόν... διέυθυνσις τοῦ Κρίτσα.

Π.—Ὁ Ρίξωφ εἶναι ζήτημα πατάγου, γδούπου, ρόζου.
Φ.—Αὐτὸν τὸν Ρίξωφ ἄφησε καὶ κύτταξε τὴν Ρίξου.

Π.—Κὶ ὁ Κατσελίδης εἰν' ἐδῶ κι' ὁ Μίμης Κακλαμάνος.
Φ.—Ἀλήθεια πῶς ἐγέννησε κορίτσι κι' ὁ Σουλτάνος;

Π.—Γελᾷ κι' ὁ Παπαδόπουλος, γνωστὸς λαρυγγολόγος,
οὐχ ἤττον ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ μὲ σπρώχνουν ἀναγώγως.

Φ.—Ἐδῶ καὶ κάθε ζηλευτὸ τοῦ Παλατιοῦ στολίδι.
Π.—Τὴν Ἀριέλα κύτταξε τὴν τοῦ Γαδριελίδου.

Φ.—Ἄν θέλῃς καὶ τὸν Ζέγγελη θαρρῶ πῶς παίζει μπρίτς.
Π.—Ἀλήθεια πῶς ὁ Μπάνερμαν πῆγε στο Βιαρρίτς;

Φ.—Ἐγὼ γιὰ τὸν Σιμόπουλο γνωρίζω, τραγογέννη,
πῶς στὴν Εὐρώπη κατ' αὐτὰς γι' ἀνάρρωσι πηγαίνει.

Ἀφίνω γερά στοὺς φίλους μου καὶ φεύγω γιὰ τὴν Βιέννα,
κι' ὥσως ἀπὸ τὰ ξένα

τὴν δόλια τὴν παραίτησι μὲ πρῶτο νὰ τὴν στείλω
στὸν Τζώρτζι μου τὸν φίλο.

Π.—Με τούτη τὴν παραίτησι δὲν βροίσεις τέλος κι' ἄκρα.
Φ.—Κὶ ὁ Σπύρος Λάμπρος προχωρεῖ μὲ τὴν σοφὴ φαλάκρα.

Ἄλλ' ὅμως τί συγκίνησις!... ἰδοὺ κι' ὁ Κουντουριώτης,
συμμαθητὴς μου παλαιὸς κι' ὑπασιπστής ἐν πρώτοις.

Π.—Τὰ περασμένα πέρασαν, μὴν τάνεμοταράττης.
Φ.—Περνᾷ καὶ κάποιος σκελετὸς καὶ κάποια σὰν πανώλης.

Π.—Ἰδοὺ καὶ κάποιος σκελετὸς καὶ κάποια σὰν πανώλης.
Φ.—Κὶ ἐκ τῆς Ρωσσίας ἔμπορος ὁ κύριος Κοκόλης.

Π.—Ἀλήθεια νότα δευτέρη πῶς ἔρχεται τῆς Πύλης;
Φ.—Παρὼν κι' ὁ Κανελλόπουλος, ὁ Λουῆρος ὁ Βασίλης.

Π.—Μὰ κύττα κι' ἔνα φάντασμα σὰν τοῦ Μακδέθ τὸν Βάγκο.
Φ.—Βλέπω καὶ τὸν Γεννήσαρλη, τὸν θαλερὸ τὸν Γιάγκο...

χορεύει χαριέστατα μετὰ πολλῶν χαρίτων,
καὶ στὸν χορὸ τοῦ Παλατιοῦ μὲ βεβαιὸ πῶς ἦτον.

Π.—Κὶ ὁ Χόρτων παρευρίσκει τὰ μάλιστα γλυκύς,
ὁ Πρόξενος ὁ Γενικὸς ὁ τῆς Ἀμερικῆς.

Φ.—Γιὰ μὰς γλυκοκελᾶδῃ καὶ στὴν Ἀμερικὴ
κι' ἐγύρισε θερμότερος φιλέλλην ἀπ' ἐκεῖ.

Π.—Μὰ καὶ τὸν Βάμβατὸν σεπτὸ τὸν βλέπω μπρόξμου γτοῦρο.
Φ.—Νὰ κι' ἔνας, ποὺ μοσχοβολεῖ σὰν τῆς Ἀδίας ποῦρο.

Π.—Νὰ κι' ὁ Πουρῆς τοῦ Πειραιῶς, ὁ ρέκτης Μιλτιάδης.
Φ.—Νὰ κι' ὁ Καμπᾶς ὁ σεβαστὸς, ὁ κύρ Ἀλκιβιάδης.

Π.—Ἐφέτος δὲν ἐχόρεψε σὰν κι' ἄλλοτε... τί νάχη;
Φ.—Νὰ κι' ἔνας, ποῦλθε στο χορὸ μὲ δυνατὸ συνάχη.

Π.—Ἐφύγανε καὶ Βασιλεῖς καὶ Πρίγκηπες κι' Ἀδελφί.
Φ.—Ὁ Πρίγκηψ ὁ Νικόλαος γενέθλια τελεῖ,

κι' ἐγὼ θερμῶς ἐπεύχομαι στοῦ Θρόνου τὸ βλαστάρι:
νὰ τὰ χιλιάσῃς, Πρίγκηπα σὲ γνῶσι καὶ σὲ χάρι.

—
Γιὰ δὲς καὶ τὸν Κορομηλᾶ,
ποὺ τοῦ μιλᾷς καὶ σοῦ μιλᾷ.

—
Πηγαίνει κι' ἔρχεται γοργὸς μὲς στῆς ἀναμπουμπούλας.
Π.—Ἀλήθεια, ὁρᾷς, τί τόκανες τὸ φράκο τοῦ Σκουλοῦδου;

Φ.—Γιὰ δὲς... μὲ κοντοφούστανα χορεύουν δρό μπου...
καὶ τοῦ παληοῦ μου τοῦ καιροῦ θυμᾶμαι τὸ τραγοῦ...
ταϊντό, μωρὲ ταϊντό,
φουστάνι σου κοντό.

Π.—Κύττα μὴ τρανὴ πιανίστρα, ποὺ τὴν λένε Λέλα...
Φ.—Ἄν' στὸν μπάλο δὲν ἐρχόσουν ἀπὸ φούρια ἔλα...

Π.—Στρέψε λίγο νὰ κυττάξῃς καὶ τὴν Λένα τὴν...
κι' ἔχε σκόρδα γιὰ τὰ μάτια τῶν ἐχθρῶν τὰ βάστα...

Φ.—Πλὴν ἰδοὺ κι' ὁ Ποσειδῶν μὲ τῆς ἔξυπναις...
σὰν θαλάσσιος θεὸς κάνει κάποτε βουτιαίς.

Π.—Νὰ κι' ἡ κόρη Λασκαρίδου, ποὺ στὸν Παρνασσὸν...
ἀξιόλογον σειρὰν καλλιτεχνημάτων νέων,

πλὴν ἀκόμη δὲν ἐπῆγες νὰ τὰ δῇς, βρὲ σοφιστῆ,
κι' ἐμπροσθὰ τῶν νὰ σταθῇς μὲ τὸ στόμα κεχρηναίον.

Φ.—
Μέσα στοῦ χοροῦ τὴν λαύρα
φρόντισε ν' ἀναρριπίσῃς
τῆς ζωῆς τὸ πῦρ, γραφιᾶ.

Καὶ τὰ σύννεφα τὰ μαύρα
τῆς μορφῆς σου νὰ σκορπίσῃς
βλέπωντας τὴν Συνεφιᾶ.

—
Π.—Νὰ κι' ἔνας Δὸν—Ζουάν, ἐπεισοδίων δράστης.
Φ.—Ἰδοὺ κι' ἡ Παλαμᾶ μετὰ τῆς Ναυσικᾶς τῆς.

Π.—Ἰδοὺ κι' ἡ Κιδωτοῦ, μητέρα τῆς Πλατσούκα.
Φ.—Ἰδοὺ καὶ μὴν, ποὺ λὲς πῶς εἶναι τρακατρούκα.

—
Στο κυλικεῖον τράβα,
κανεῖς μὴ στέκη νῆστις...
νὰ κι' ἡ κυρία Κάδβα

μετὰ τῆς ἐγγονῆς τῆς.

—
Ἐλα, βρὲ Περικλέτο μου, νὰ ψάλλωμεν ἐν λύρᾳ
καὶ τὸν καλὸ τὸν Περικλῆ, τοῦ Παρνασσοῦ κλητῆρα,

κι' εἰς ὅλους τοὺς θεράποντας μετὰ χαρᾶς πολλῆς
ὡς ἐπιδαφιλεύσωμεν ἐπαίνους δασιλεῖς.

Κι' αὐταῖς κι' αὐτοῖς, ποὺ πῆγανε στοῦ Παλατιοῦ τὸν...
στο φύλλο τὸ σημερινὸ δὲν θὰ τοὺς ξαναβάλω,

τὸν Πολιτᾶκη μοναχᾶ τὸν Νόντα θ' ἀναφέρω,
ποῦχασε τὸ παράσημο στ' Ἀνάκτορα...

Π.—
τὸ ξέρω.

Φ.—Νὰ κι' ὁ Τσιμπούκης ὁ κοντός, καλέμι τοῦ διαβόλου,
ποὺ βγάζει τακτικώτατα τὴν Θεσσαλίαν Βόλου.

Π.—Νὰ κι' ὁ καλὸς, νὰ κι' ὁ γερός Καλογερίκος... νάτος...
συντάκτης στο γνωστὸν Ἐμπρός καὶ στριφτομουσταλάτι.

—
(Κι' οἱ δὲρὸ μαζὶ χοροπηδοῦν,
κι' οἱ δὲρὸ συγχρόνως τραγουδοῦν.)

Ἐδῶ ποὺ τραγουδῆσαμε πέτρα νὰ μὴ ράσῃ
κι' ὁ Σύλλογος ὁ Παρνασσὸς αἰώνιος νὰ ζήσῃ,

καὶ τῶν Ἀπδρῶν ἡ Σχολὴ νὰ ψάλλετ' εὐποροῦσα
κι' εὐπόρους παῖδας ν' ἀνυμνᾷ Πλουτοπροδρόμων Μοῦσα.

—
καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

—
Ἀναγγέλλομεν πρὸς ὅλους πῶς θὰ δώσῃ καὶ θὰ πάρῃ
ὁ χορὸς τῶν Ἀνιάτων στῆς δεκακοτὴ Γεννάση.

Ἡμεροδείκτης αἰσῆτος Σωτήρη Παρμενέτου,
ἀντάξις συστάσεως μεγάλῃς καὶ ἐξαίρετου.

—
Τὸ περίφημον ραφεῖον τῶν κυρίων Μενδρινῶν,
ποὺ δικαίως χαίρει φήμην Κατὰ στήματος κλεινοῦ.

Ἀπόστολος Ὁφθαλματρείου, δύο φέρον ἀριθμῶν...
Τὴν κομψότη καὶ τὴν χάρις μ' ἔνα τέλειον ρυθμῶν.

Κι' ἐξ Ἀγγλίας καὶ Γαλλίας ὑφασμάτων τόσος πλοῦτος...
ποὺ τὸν βλέπει καὶ φωνάζει: ὦχ ψυχὴ μου! τεῖναι τούτου!